

DE FEBELIA

‘Mijn moeder was de drijvende kracht, zij kan alles!’

Het adagium *Virtus nobilitat* is vervangen door een nieuw devies: *vrije tijd adelt!* Maar geldt dat ook voor de advocatuur en de rechterlijke macht? Over de zoektocht naar het evenwicht tussen werk en vrije tijd.

Martine Goosens
freelance journalist

Mr. Math Busch (43), advocaat in Nieuwstadt, Zuid-Limburg

Zaterdagmiddag 15.00 uur. Busch zit te wachten met koffie en taart en heeft zich goed voorbereid op het interview: ‘Ik heb alvast wat krantenknipsels verzameld, sinds mijn huis klaar is wordt er nogal eens over mij geschreven in de plaatselijke pers. Drie jaar lang heb ik dag en nacht gewerkt aan de bouw van dit woonhuis annex kantoor, terwijl ik in die tijd ook een fulltime praktijk draaiende hield. Alles heb ik zelf gedaan, tot en met het gieten en plaatsen van de gipsen ornamenten op de plafonds; zes maanden ben ik daarmee bezig geweest. Mijn moeder was de drijvende kracht, zij is net een kerel, ze kan alles! Boren, zagen, beton storten, niets is haar te veel. Mijn technisch onderlegde vader, die ziekelijk is, gaf aanwijzingen. In de straat waar ik woon hebben mijn ouders zeven huizen gebouwd. Werken, werken en nog eens werken, hun hele leven hebben ze niet anders gedaan. Zelf ben ik ook geneigd om door te gaan tot ik erbij neerval, een echte workaholic.’

Foto's: Klaas Blankevoort

Toch is de bouw van dit huis mij niet in de koude kleren gaan zitten. Ik ben kilo's afgevallen en lag soms met kromme vingers van de fysieke inspanning in mijn bed. Maar het resultaat is fantastisch, alhoewel het wel wat forser is uitgevallen dan ik dacht. Sommige mensen vinden het protserig en noemen het een bunker, maar zelf vind ik dit huis vooral groot omdat ik hier alleen woon. Bijna alle kamers boven staan leeg, het zou gezelliger zijn om deze woning met iemand te delen. Maar ik ben te perfectionistisch. Nog nooit ben ik iemand tegengekomen met wie ik mijn leven zou willen delen. Een weduwe met vijf kinderen kan hier zo terecht!

INSANIS

Na mijn studie ontmoette ik tijdens een door Arnold Schwarzenegger georganiseerde Mister-Olympia verkiezing in Brussel, waaraan de twintig beste bodybuilders ter wereld deelnamen, een puissant rijke advocaat die praktisch hield in Sittard. Ik was werkloos, had een uitkering, maar kon bij hem stage lopen. De ene dag kwam hij op kantoor met een parelmoerwitte Ferrari, de andere met een rode. Zijn vrouw reed in een Porsche cabriolet. Hij bracht mij op het idee om advocaat te worden, ik was onder de indruk van zoveel geld en droomde van mijn naambordje naast het zijne. En dat terwijl ik mijn hele leven had geroepen dat ik nooit advocaat wilde worden. Ik ben nogal verlegen van aard en vond het vreselijk om te spreken in het openbaar. Tijdens pleidooien stond ik geregeld te

zweeten en te stuntelen. Inmiddels ben ik redelijk welbespraakt, maar daar heb ik wel jarenlang cursussen spreektechniek en spraakles voor gevolgd. Krachttraining en bodybuilding hebben ook bijgedragen aan mijn zelfvertrouwen, dertien jaar lang heb ik dagelijks getraind.

Verslaafd dus eigenlijk, ik had mijn eigen sportschool met de mooiste apparaten en schijven. De laatste jaren heb ik weinig aandacht besteed aan mijn conditie, vooral veel te hard gewerkt en roofofbouw gepleegd zonder dat ik er iets van merkte. Toen kort na elkaar drie vrienden van mijn leeftijd overleden, heb ik – nadat het huis klaar was – het roer radicaal omgegooid.

Na elke twee uur werken neem ik een pauze en werk ik in de tuin, waar ik honderden buxushaagjes heb geplant in door mijzelf ontworpen vormen. Of ik maak een ommetje in de Mercedes 300 SL-24V cabriolet. Mijn andere Mercedes 190 diesel gebruik ik alleen zakelijk. Vroeger deed ik zeker 150 zaken per jaar, nu maximaal 50. Dat kan ik iedereen aanraden, je verdient nog steeds genoeg en houdt daarnaast ruimschoots tijd over voor plezier in het leven.

Onvermogensden stuur ik door, ik doe alleen nog echtscheidingen en erfrecht. Eén rechtsgebied is eigenlijk genoeg, misschien zelfs nog te veel.

Echtscheidingen zijn *booming business* en vrij eenvoudig te behappen. Ingewikkelde alimentatieberekeningen besteed ik uit aan een accountant. Verder probeer ik zo gezond mogelijk te leven. Alleen op zaterdagavond ga ik uit. Vroeger zei ik altijd: “Mijn moeder heeft een ziekte: ze doet alleen gezonde dingen”, maar inmiddels doe ik dat zelf ook. Ik ga elke dag een uur lopen, weer of geen weer, ik ga. Daarnaast bezoek ik

twee keer per week een kuuroord. Vroeger haatte ik tuinieren, nu is de tuin mijn grootste passie. Contact met de natuur geeft mij kracht en energie en doet mij denken aan God, die een belangrijke rol in mijn leven speelt.

Nog een hobby is het verzamelen van spreuken, ik heb er ongeveer 450. Daar zitten ook een aantal korte gedichtjes bij, zoals “Waar was u God?”. Daarin staat precies verwoord waar ik mijn heil vond in de tijd dat de balans tussen werken en rusten voor mij eventjes zoek was. ■

Waar was u god?

*Als in een droom
zie ik het strand
langs de eindeloze zee.
In het zand
een dubbel voetspoor van
de Heer, die in de steeds
wisselende situaties
dicht bij me is.*

*Tot het begin
van die donkere tijd
toen mijn wereld scheen
in te storten.
Dan blijft slechts
één spoor over.*

*Heer, waar was U,
toen ik U zo nodig had?
Waarom liet U me
toen in de steek?*

*Kijk eens goed.
Die voetstappen
zijn de jouwe niet.
In die moeilijke tijd
was ik het die jou droeg...*